

Rome vestigt het visioen - Getal Twaalf

De drievoudige toepassing van de profetie: de gruwel der verwoesting en de waarschuwing van de laatste dagen om te vluchten

Jeff Pippenger
2024-08-31

De gruwel der verwoesting waarvan door de profeet Daniël gesproken is, is voor christenen in drie verschillende tijdperken een teken om te vluchten. De christenen in Jeruzalem vluchtten toen zij in het jaar 66 na Christus de veldtekens van de Romeinse legers Jeruzalem zagen omsingelen. De christenen van de late vijfde en vroege zesde eeuw vluchtten de wildernis in toen zij de mens der zonde in de tempel Gods zagen, uitroepende dat hij God was. In 1888 werd in het Congres van de Verenigde Staten door senator Blair een reeks zondagswetten ingediend. Die wetsvoorstellen werden de Blair-wetten genoemd en waren een poging om de zondag aan te wijzen als een nationale dag van eredienst. De zondagsverering is het merkteken van het beest, het merkteken van pauselijk gezag, en de Grondwet van de Verenigde Staten verzet zich rechtstreeks tegen de afdwinging van een nationale religie als een toets voor de burgers van de Verenigde Staten.

Juist dit feit wordt buiten beschouwing gelaten in de gebrekkige toepassing die samenhangt met het vereenzelvigen van de Verenigde Staten met het moderne Rome. Een drievoudige toepassing van profetie kent specifieke regels die de toepassing ervan beheersen. Die regels bepalen dat de profetische kenmerken van de eerste vervulling moeten worden samengevoegd met de profetische kenmerken van de tweede vervulling om de profetische kenmerken van de derde vervulling vast te stellen.

De waarschuwing om te vluchten is een waarschuwing om te vluchten voor een komende vervolging. In Christus' tijdperk was die vervolging de verwoesting van Jeruzalem en de tempel in het jaar 70. Het waarschuwende teken van die naderende vervolging werd gegeven in het jaar 66 n.Chr. De waarschuwing om te vluchten in de late vijfde en vroege zesde eeuw werd door Paulus aangeduid als de herkenning van een afval van het profetische Pergamus, dat het heidense Rome vertegenwoordigde. Eerst moest er een afval komen, opdat de mens der zonde, die zichzelf als God zou uitroepen, geopenbaard zou worden. In de geschiedenis die 538 naderde, werd het heidense Rome, dat had tegengehouden, of zoals Paulus verklaarde „weerhoudt”, weggenomen, en toen Pergamus afviel en het teken om te vluchten verscheen, werd de gelovigen bevolen zich af te scheiden van de gemeenschap van de pauselijke kerk. Toen, in 538, vaardigde de pauselijke macht op het Concilie van Orléans een zondagswet uit, en de twaalfhonderdzesentwintig jaren van pauselijke vervolging begonnen.

De eerste twee getuigen maken duidelijk kenbaar dat de derde vervulling van de door Christus gegeven waarschuwing om te vluchten, voorafging aan de daadwerkelijke vervolging. De verwoesting van Jeruzalem kwam precies drie en een half jaar nadat het beleg door Cestius in 66 n.Chr. begon, waardoor de christenen vóór de verschrikkingen van het tweede beleg konden vluchten, dat door Titus in gang werd gezet en eindigde met de verwoesting van de tempel en de

stad. Voorafgaand aan het jaar 538 scheidden de christenen zich af van de kerk van het pauselijke Rome en vluchtten zij profetisch de woestijn in, die de verwoesting van het geestelijke Jeruzalem voorstelt.

Maar laat de voorhof die buiten de tempel is buiten beschouwing en meet die niet; want hij is aan de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden, tweeënveertig maanden lang. En Ik zal Mijn twee getuigen macht geven, en zij zullen duizend tweehonderd zestig dagen profeteren, met zakken bekleed. Openbaring 11:2, 3.

In beide voorstellingen van de waarschuwing om te vluchten gaat de waarschuwing aan de vervolging vooraf, en de vervolging wordt voorgesteld door Rome, hetzij heidens, hetzij pauselijk, dat Jeruzalem vertrappt, hetzij letterlijk, hetzij geestelijk. De waarschuwing om te vluchten voor Zevendedagsadventisten was de Blair-wet in 1888. In de eerste vervulling in de geschiedenis van het heidense Rome moesten de christenen uit Jeruzalem vluchten, en in de vervulling van het pauselijke Rome vluchtten de christenen naar de woestijn. Voor het adventisme was de waarschuwing om naar het platteland te vluchten.

„Dit is geenszins de tijd voor Gods volk om zijn genegenheden te hechten aan de wereld of zijn schat daarin op te leggen. De tijd is niet ver meer verwijderd dat wij, evenals de eerste discipelen, genoodzaakt zullen zijn een toevlucht te zoeken in verlaten en eenzame plaatsen. Zoals de belegering van Jeruzalem door de Romeinse legers het teken tot de vlucht was voor de Judese christenen, zo zal de machtsaanmatiging van de zijde van onze natie in het decreet dat de pauselijke sabbat afdwingt, voor ons een waarschuwing zijn. Dan zal het tijd zijn de grote steden te verlaten, ter voorbereiding op het verlaten van de kleinere steden voor afgezonderde woningen op eenzame plaatsen te midden van de bergen.” Testimonies, deel 5, 464.

„De machtsaanmatiging van de zijde van ons volk in het decreet dat de pauselijke sabbat afdwingt, zal voor ons een waarschuwing zijn,” werd vervuld toen de gruwel der verwoesting, overeenkomstig de woorden van Markus, „stond waar hij niet behoort te staan.” In 1888 overwoog het Congres van de Verenigde Staten een wet die in directe tegenspraak was met een fundamenteel element van de Grondwet, en op dat moment moesten de Zevende-dags Adventisten de steden verlaten en naar het platteland verhuizen.

“Niet één christen kwam om in de verwoesting van Jeruzalem. Christus had Zijn discipelen gewaarschuwd, en allen die Zijn woorden geloofden, zagen uit naar het beloofde teken.... Zonder uitstel vluchtten zij naar een veilige plaats—de stad Pella, in het land van Perea, aan de overzijde van de Jordaan.” The Great Controversy, 30.

De profetische kenmerken van het eerste van de waarschuwingssignalen om te vluchten, vertegenwoordigen de derde en laatste vervulling. Soms brengen die profetische kenmerken binnen de derde vervulling een dubbele vervulling voort. Een voorbeeld hiervan zijn de drie Elia's. De lijn van Elia in zijn confrontatie met Izebel, Achab en de profeten van Baäl, gecombineerd met de kenmerken van Johannes de Doper, de tweede Elia, in zijn confrontatie met Herodias, Herodes en Salome, stelt vast dat Elia en Johannes in de laatste dagen — want de derde en laatste vervulling

van een drievoudige toepassing is altijd in de laatste dagen — twee klassen van Gods volk vertegenwoordigen. De ene klasse, vertegenwoordigd door Elia, sterft niet, en de andere klasse, vertegenwoordigd door Johannes, sterft wel. Deze twee klassen worden ook in Openbaring hoofdstuk zeven voorgesteld als de honderdvier en veertig duizend, die niet sterven, en de grote schare, die wel sterft.

In de drie Babylonen is een overeenkomstig element van de profetische boodschap dat het eerste Babylon wordt voorgesteld door Nimrod, maar het tweede Babylon door de eerste en laatste koningen, Nebukadnezar en Belsazar. Nebukadnezar vertegenwoordigt hen in Babylon die gered zullen worden, en Belsazar hen in Babylon die verloren zullen gaan.

In de laatste dagen zijn er twee zondagswetten die het onderwerp zijn van de Bijbelse profetie. De eerste is de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten, en de tweede is de zondagswet die aan de gehele wereld wordt opgelegd. Die twee zondagswetten werden voorafgeschaduwd door de zondagswet van het heidense Rome, toen Constantijn in het jaar 321 de eerste zondagswet afdwong, gevolgd door de zondagswet van het pauselijke Rome in 538. Het heidense Rome is een van verscheidene profetische typen die de Verenigde Staten vooraf uitbeelden, en de zondagswet van 321 is een voorafbeelding van de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. De pauselijke zondagswet van 538 is een voorafbeelding van de zondagswet die aan de gehele wereld wordt opgelegd. De onjuiste opvatting dat de Verenigde Staten worden voorafgebeeld door de rovers in Daniël elf, tracht de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten als bewijs te gebruiken om te beweren dat de zondagswet in de Verenigde Staten aantoonde dat de Verenigde Staten het moderne Rome zijn, en veronachtzaamt dat er nog een andere zondagswet is die door de drievoudige vereniging van de draak, het beest en de valse profeet aan iedere natie van de wereld wordt opgelegd.

Als een zondagswet in de Verenigde Staten de Verenigde Staten identificeert als het Moderne Rome, wat identificeert dan de wereldwijde zondagswet? De drie Romes identificeren dat het Moderne Rome, dat drievoudig is, twee onderscheiden zondagswetten zal handhaven. De eerste is in de Verenigde Staten en werd voorafgeschaduwd door Constantijns zondagswet in 321, en de tweede betreft de gehele wereld, zoals voorafgeschaduwd door de pauselijke zondagswet van 538. De zondagswet in de Verenigde Staten gebruiken in de context van een drievoudige toepassing van profetie om te beweren dat de zondagswet bewijst wie het Moderne Rome is, betekent de profetische kenmerken te negeren die door het heidense en pauselijke Rome zijn vastgesteld. Er zijn in de laatste dagen twee onderscheiden zondagswetten, en geen van beide vormt een bewijs om vast te stellen dat de rovers van het volk de Verenigde Staten zijn. Wanneer het getuigenis van het heidense en pauselijke Rome verkeerd wordt voorgesteld om een particuliere uitleg te handhaven, zoals thans wordt gedaan, toont dit aan dat degenen die hun particuliere uitleg trachten te handhaven, type en antitype niet begrijpen.

Het heidense Rome is een type van de Verenigde Staten, en het pauselijke Rome is een voorafschaduw van het moderne Rome. Samen met deze verkeerde toepassing van een drievoudige vervulling van de profetie, en de bewering dat hetgeen onderwezen wordt in de context van „type en antitype” is geplaatst, bestaat ook de andere tekortkoming in het definiëren

van de „gruwel der verwoesting” zoals die wordt voorgesteld binnen de context van een drievoudige vervulling van de profetie.

Van het jaar 66 tot het jaar 70 na Chr. vielen twee Romeinse generaals Jeruzalem aan. Beide generaals, Cestius en Titus, begonnen met een belegering, maar slechts één trok zich voor korte tijd uit het beleg terug, wat door de voorzienigheid de christenen in staat stelde te vluchten. Het was het eerste beleg onder Cestius dat de christenen herkenden als de waarschuwing om te vluchten. Toen Titus in het jaar 70 na Chr. arriveerde om de oorlog tegen Jeruzalem voort te zetten, begon hij met een belegering en hield niet op voordat Jeruzalem en de tempel waren verwoest. De waarschuwing van Jezus bevat twee stappen. Eerst is er het teken om te vluchten, en daarna de vervolging. In de vervulling van de waarschuwing in de vijfde en zesde eeuw scheidden de christenen zich vóór 538 af van de verdorven Roomse kerk, en daarna begon de vervolging.

Paulus maakt heel duidelijk dat de gehele opgetekende geschiedenis van het oude Israël werd geschreven voor hen die in de laatste dagen leven, en dat al die geschiedenissen typen waren, hoewel het Griekse woord „typos”, dat „typen” betekent, in zijn klassieke uiteenzetting van deze waarheid met „voorbeelden” is vertaald.

Al deze dingen nu zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is. 1 Korinthiërs 10:11.

De geschiedenissen in hoofdstuk tien, die Paulus gebruikt om de context voor deze waarheid te schetsen, waren geen geschiedenis van het oude Israël dat rechtvaardig handelde.

Maar in velen van hen had God geen welgevallen; want zij werden neergeveld in de woestijn. Deze dingen nu zijn ons tot voorbeelden geworden, opdat wij geen begeerte naar kwade dingen zouden hebben, zoals ook zij begeerden. Wordt ook geen afgodendienaars, zoals sommigen van hen, gelijk geschreven staat: Het volk ging zitten om te eten en te drinken, en zij stonden op om zich te vermaken. Laten wij ook geen hoererij bedrijven, zoals sommigen van hen bedreven hebben, en er op één dag drieëntwintigduizend vielen. Laten wij ook Christus niet verzoeken, zoals ook sommigen van hen Hem verzochten, en door de slangen omgebracht werden. 1 Korinthiërs 10:5–9.

De heilsgeschiedenis is een verslag zowel van de gerechtigheid als van de ongerechtigheid van Gods volk, maar in beide gevallen blijft die geschiedenis een type voor Gods volk dat in de laatste dagen leeft. De geschiedenis van de opstand in Minneapolis in 1888 is een verslag van ongerechtigheid, ondanks wat adventistische historici beweren. De opstand was zo diepgaand dat Ellen White vastbesloten was de bijeenkomst te verlaten, en slechts bleef omdat een engel haar zei dat het haar verantwoordelijkheid was te blijven en de opstand vast te leggen, die een parallel vormde met de opstand van Korach, Dathan en Abiram in de geschiedenis van Mozes. Op die bijeenkomst daalde de machtige engel van Openbaring hoofdstuk achttien neer, maar de boodschap die Hij bracht, werd verworpen.

Die geschiedenis was een type van 11 september 2001, toen de grote gebouwen van New York City werden neergehaald. Die geschiedenis omvatte het eerste wetsvoorstel voor een zondagswet dat door senator Blair zou worden ingediend. Zijn pogingen om de zondag als een Nationale Dag

van Aanbidding af te dwingen, mislukten, maar het maakte deel uit van een heilige geschiedenis die een type was van de laatste dagen. Het wetsvoorstel van senator Blair was de waarschuwing om de steden te ontvluchten. Vóór 1888, toen zuster White sprak over de noodzaak om buiten de steden te wonen, sprak zij in de toekomstige tijd. Zij wees op een tijd in de nabije toekomst waarin Gods volk naar het platteland moest verhuizen. Na 1888 plaatsten al zuster Whites verwijzingen naar de noodzaak van het wonen op het platteland haar raad in de context dat de tijd om op het platteland te zijn reeds was aangebroken. Het wetsvoorstel van Blair in 1888 was het teken van zondagsafdwinging, zoals Lukas het uitdrukte, op een plaats waar het niet behoorde te zijn. Zondagsafdwinging mocht niet in het Congres van de Verenigde Staten worden ingebracht, want het was een ontkenning van een fundamenteel beginsel van de Grondwet.

De geschiedenis van 1888 werd vastgelegd om de profetische geschiedenis te typeren die op 11 september 2001 begon. De Blair Bill in 1888 typeerde de Patriot Act van 2001. Zij was de waarschuwing die aan de feitelijke handhaving van het merkteken van het beest voorafging. Niemand die Christus volgt, behoort na 11 september 2001 in een stad te wonen. Het was de profetische belegering die Gods volk opdroeg te vluchten. En evenals er twee zondagswetten zijn die het onderwerp vormen van het profetische model van de laatste dagen, zoals voorgesteld door de zondagswetten van het heidense en het pauselijke Rome, worden beide zondagswetten voorafgegaan door de waarschuwing om te vluchten.

Voor hen die belijden Zevende-dags Adventisten te zijn, dienden zij profetisch de Patriot Act te herkennen als een teken om de steden te ontvluchten naar het platteland, voorafgaand aan de spoedig komende zondagswet. Diezelfde zondagswet was het teken voor Gods andere kudde, die zich nog in Babylon bevindt, om uit Babylon te vluchten, voorafgaand aan de zondagsafdwinging die over elke natie gebracht zal worden.

„Wanneer Amerika, het land van godsdienstvrijheid, zich met het pausdom zal verenigen om het geweten te dwingen en de mensen te verplichten de valse sabbat te eren, zullen de volken van alle landen op de aardbol ertoe worden gebracht haar voorbeeld te volgen.” Testimonies, deel 6, 18.

Evenals de drievoudige toepassing van de drie Elia's vaststelt dat er in de laatste dagen twee klassen van Gods volk zijn, zo duidt de drievoudige toepassing van Rome erop dat er twee onderscheiden zondagswetten zijn. Degenen die willen beweren dat de Verenigde Staten de rovers van uw volk zijn, en dat derhalve de profetische rol van de Verenigde Staten het visioen bevestigt, suggereren dat de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten de gruwel der verwoesting is die Christus aanwees als een waarschuwing voor Zijn volk om te vluchten voor de komende vervolging. Zij laten na het onderscheid te onderkennen tussen het beleg, dat het waarschuwende teken is om te vluchten, en het tweede beleg, dat voorstelt wanneer de feitelijke handhaving van een zondagswet de vervolging van de laatste dagen aanvangt. Zij gaan voorbij aan het onderscheid dat op grond van twee getuigen is vastgesteld, namelijk dat er twee onderscheiden zondagswetten zullen zijn die de profetie in de laatste dagen vervullen. Door dit te doen betogen zij dat de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten de waarschuwing is, voorgesteld als de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, en dat is zij ook, maar niet zoals zij die

definiëren.

De zondagswet in de Verenigde Staten is de waarschuwing voor Gods andere kudde, die nog in Babylon is, om haar gemeenschap te ontvluchten. Zij is daarom een waarschuwing voor de komende zondagswet die aan alle naties wordt opgelegd.

“Vreemde naties zullen het voorbeeld van de Verenigde Staten volgen. Hoewel zij het voortouw neemt, zal toch dezelfde crisis over ons volk komen in alle delen van de wereld.”
Testimonies, deel 6, 395.

Hun bewering is dat de zondagswet in de Verenigde Staten de Verenigde Staten aanwijst als het symbool dat het profetische gezicht vaststelt, maar in de context van de door Christus gegeven waarschuwing om te vluchten, vertegenwoordigt die zondagswet een wereldwijde waarschuwing aan de arbeiders van het elfde uur om uit Babylon te vluchten.

Wanneer zuster White de waarschuwing geeft om te vluchten, spreekt zij over de zondagswetkwestie die de gehele wereld overspoelt. Die beweging begint bij de zondagswet in de Verenigde Staten. Zij geeft te kennen dat de zondagswet in de Verenigde Staten de waarschuwing is voor de komende vervolging.

“Door het decreet dat de instelling van het pausdom afdwingt in overtreding van de wet van God, zal onze natie zich volledig losmaken van de gerechtigheid. Wanneer het protestantisme haar hand zal uitstrekken over de kloof om de hand van de roomse macht te grijpen, wanneer het over de afgrond zal reiken om de handen ineem te slaan met het spiritisme, wanneer, onder de invloed van deze drievoudige verbintenis, ons land elk beginsel van zijn Grondwet als protestantse en republikeinse regering zal verwerpen en voorzieningen zal treffen voor de verbreiding van pauselijke valsheden en misleidingen, dan mogen wij weten dat de tijd is gekomen voor Satans wonderbaarlijke werking en dat het einde nabij is.”

„Zoals de nadering van de Romeinse legers voor de discipelen een teken was van de aanstaande verwoesting van Jeruzalem, zo kan deze afval voor ons een teken zijn dat de grens van Gods lankmoedigheid is bereikt, dat de maat van de ongerechtigheid van onze natie vol is, en dat de engel der barmhartigheid op het punt staat haar vlucht te nemen, om nooit terug te keren. Gods volk zal dan worden gestort in die taferelen van verdrukking en benauwdheid die de profeten hebben beschreven als de tijd van Jakobs benauwdheid. De kretten van de getrouwe, vervolgte mensen stijgen op naar de hemel. En zoals het bloed van Abel vanaf de aardbodem riep, zo zijn er ook stemmen die tot God roepen vanuit de graven der martelaren, vanuit de graven der zee, vanuit bergspelonken, vanuit kloostergewelven: ‘Hoe lang, o Heere, heilig en waarachtig, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen?’”
Testimonies, deel 5, 451.

Zuster White duidt de zondagswet in de Verenigde Staten aan en identificeert deze als een „teken” dat de genadetijd voor de Verenigde Staten voorbij is. Maar Gods volk in de andere naties van de wereld zal eveneens met dezelfde beproeving worden geconfronteerd. Er is een tijdsperiode vanaf de zondagswet in de Verenigde Staten totdat Michaël opstaat en de menselijke genadetijd wordt afgesloten. Wanneer deze wordt afgesloten, „neemt de engel der barmhartigheid haar vlucht.”

